

Elisæi Historie første sang

Bibelsk visebok – Petter Dass

Nedtegnet av Lindeman i 1870 etter Ole Andersen Mærli

Den første Sang om Eliæ Skilsmisse

Da Herren vild til Himmelen
Guds Mand Eliam hente hen,
Og hannem til sig tage,
Hand samme Tid fra Gilgal gaar,
Og Elisæus med ham var,
Hand sagde: Jeg maa drage
Til Bethel nogle Dage.

Jeg haver lit at gjøre der,
Hør, Elisæe, bliv du her,
Men Elisæus svarer:
Saa sant som HErren leve maa,
Jeg ingensteds vil fra dig gaa,
Jeg farer der du farer,
Og ingen Rejse sparer.

Saa komme de til Bethel frem,
Propheters Børen hilser dem,
Lod Elisæum frage,
Hør, Elisæe, veedst du det,
At Gud skal fra dit Hovet slet
I Dag din HErre tage,
Hvor vil du det behage?

Hand svaret den Propheters Haab:
Jeg veed det vel, gjør intet Raab,
Og tie ikkun stille,
Elias siger, see jeg maa
Til Jericho et Ærind gaa,
Jeg har der at bestille,
Her maa vi Selskab skille.

Men Elisæus gav til Svar,
Jeg før min Meening aabnet har,
Det baader eller skader,
Da svær jeg ved den levend' Gud,
Hvad heller du gaar ind og ud,
Jeg aldrig dig min Fader
Paa Jorden her forlader.

De ginge hen til Jericho,
propheter, som der monne boe,
Sig hen til dem begive,
Spør Elisæum atter til:
Veedst du vel, at vor HErre vil
Din Hosbond fra dig rive,
Hvor vil det med dig blive.

Hand svared atter saasom før,
Jeg veed det vel, hvad er, I spør,
Jeg vil med Gud mig nøye,
Elias sagde: Bliv du her,
Jeg har en liden Reyse-Færd
Til Jordan hen at bøje,
Jeg maa mig did forføje.

Men Elisæus svared' saa,
Jeg svær jeg vil ey fra dig gaa,
Hvad Ont jeg end skal lide,
Saa ginge de tilsammen hen,
Propheterne som stod igien
Gick paa den ene Side
Udgangen til at vide.

Til Jordans Flod de begge drog,
Elias midt i Vandet slog,
Sin sammensvøbte Kaabe,
Strax skiltis ad den striide Flod,
Saa gick igiennem tør paa Fod,
De tvende Mænd tilhaabe,
Dem skadet ey en Draabe.

Da de derover kom uskad,
Elias Elisæum bad,
Hvor skal jeg med dig lave,
Sig til hvad vil du bede mig,
Førende jeg tages nu fra dig,
Hand sagde: Lad mig have
Din Aand med dobbelt Gave!

Elias svared' ham derpaa,
Den Ting du bad, er haard at faa,
Dog hvis du mig til Pricke
Kand see, naar jeg dig tages fra,
Skal din Begiering blive Ja,
Men hvis du seer mig icke,
Da kand det sig ey skicke.

Da de nu med hver andre gick,
Kom Vogn oc Hest i gloend' Skik,
En Ild omkring dem brændte,
Saa foer Guds Mand Elias hen,
I Veyret op til Himmelen
Gud lod ham self ophente,
Oc Vogn og Hest ham sendte.

Der Elisæus saae Guds Mand,
Min Fader, Fader, raabte hand,
Nu seer jeg her passere,
Guds Folkes Vogn og Rejsener,
Jeg ønsker dig en salig Færd,
Jeg seer dig her ey meere,
Gud trøste mig oc fleere.

Hand sørgefuld i Hiertet blev,
Sin' Klæder mit i stycker rev,
Dog lod hand Herren raade,
Gik strax til Jordans stride Flod,
Elias Kaaben efterlod,
Hand tog den op og traade,
Paa Bredden hos det vaade.

Hand Kaaben slog paa Vandet ud,
Oc sagde mon Eliæ Gud
Nu være her tilstæde!
Saa skiltes Floden straxen ad,
Hand fik det Ønske, som hand bad,
Og nød af Gud den Glæde,
I Hosbonds Sted at træde.

Hand gick igiennem Jordans Flod,
Paa begge Sider Vandet stod,
Propheterne fremtraade,
De ginge hannem glad imod,
De kasted sig ned for hans Fod,
Forønsket han Guds Naade
Med Gavn oc evig Baade.

Vi seer, at Gud har naadelig
Eliæ Aand forundet dig,
Nu ville vi dig bede,
Vi femti stercke Mænd her staar,
Sig dennem til, de strax hengaar
Hen over Mark oc Heede
Din Hosbond op at leede.

Det kand vel skee Guds Aand ham tog
Og kasted ham ved en Afkrog,
Paa Bierger eller Dale,
Hand sagde lad dem icke gaa,
De stod alt fort sit samme paa,
Med Ord oc megen Tale
At hand dem vil befale.

De nødde ham saa lenge til,
At hand hvorvel hand nødigt vil,
Befol de skulle drage.
De femti Mænd foer hid og did,
Og leedte med all Magt og Fliid,
I tre samfelde Dage
Men kom beskiemt tilbage.

Saa kom de Mænd af Jericho,
Og sagde her er got at boe,
Men et behager ilde,
Her er en ufrugtbarlig Grund,
Til med er Vandet heel u-sund,
Mand kand af saadan Kilde,
Sin Helse slet forspilde.

Da blev af hannem strax befalt
At hente frem en Skaal med Salt
Saa lod hand den udbære,
Og kasted den i Kilden need
Her efter skal ej Farlighed
Ej nogen Døds besvære
I denne Kilde være.

Guds Ord og Løfter blev ved Magt,
Thi som Propheten havde sagt,
Lod Herren det og blive,
Saa længe Kilden flød og randt,
Mand ingen usund Smag befandt,
Som Aarsag kunde give,
At skille Folck ved Live.

Hand siden gick til Bethel op,
Af unge Drengene kom en Trop,
Saa snart de hannem funde,
Da raabte de med Magt og Fliid,
Du skaldet Mand, kom hid, kom hid,
De raabte mens de kunde,
Med u-forskammet Munde.

Hand bandet dem i Herrens Navn,
Det blev de Drengene lidt til Gavn,
Aff Skoven monne rende
To Biørne ud, som løbe frem,
Og rev enddel ihjel aff dem
Saa fyrretyv' og tvende
Bekom en hastig Ende.